

Táncsicsos diákok a Vajdaságban

2016. április 19., 16:59

Szerző: B. Kiss László

Szabadsághősök emlékeit kutatták a móri Táncsics gimnázium diákjai a Délvidéken. Horváth Zsuzsanna, a szervező tanár az alábbiak szerint számolt be lapunknak a rendkívül tartalmas, több napos útról. „A Vajdaságban, Szerbiában jártunk a Móri Táncsics Mihály Gimnázium 40 diákjával. Március 14én a Wekerle miniszterelnöksége alatt épült, szecessziós szabadkai városházáról máris a helyi temetőbe mentünk, hogy az itteni magyar konzul társaságában megkoszorúzzuk egy olasz szabadságharcos: Paganini József sírját, aztán egy közel ezer áldozat (ártatlanul, magyarságáért 1944/45ben meggyilkolt ember) nevét őrző emlékműnél tettük tiszteletünket. Csak ezután jártunk az egykori honvédszázados, Kosztolányi Ágoston hajdani unokájának iskolájában. A most Svetozar Marković (!) Gimnázium épülete előtt (a Petőfi Sándor utcában) különös kép fogadott bennünket: a legendás diák, Kosztolányi Dezső nézett szembe önmagával. A korábban, 1985ben állított mellszobor egy érett férfi tekintetével figyel a 2014-ben állított ifjúkori önmagát. Mielőtt sokáig tűnődtünk volna a dolgon, már be is léphettünk az intézménybe, amely egy kis, folyosó végi szobából próbálja minden nemzedéknek tovább adni a Kosztolányi család szellemi örökségét. A lemenő nap fényében még dagadó kebellet néztünk le (209 lépcső tetejéről) a „törökök Mohácsának” helyszínére, Zentán. És aki még nem fáradt el, vacsora után még táncházban rophatta. És láss csodát! Az itthon gyakran üldögélő diákjaink zöme sorra felállt, és úgy táncolt, mintha minden héten így tenné ezt...

Március idusán megérezhettük, milyen az, mikor nemzedékek és országok egyesülhetnek az ünnepben, az együtt emlékezésben, éneklésben, imában. Aztán a „kiskörút”: Tóthfalu, Törökbecse, Óbecse, Elemér, Écska – Leiningen Westerburg Károly, Türr István, Lázár Vilmos, Kiss Ernő – megannyi lélekemelő állomás; megkődös szépség és hideg a lápon. Móron még nem hittem, hogy az 1894ben Wekerle Sándor (nem mellesleg ő 1848-ban született Móron) nevét fölvevő faluban a háború végére írmagja sem marad az egykori szorgalmas, magyarországi sváboknak. Házaik még állnak, templomuk nincs sehol; sírjaikat, köztük néhány, még álló követ, belepte a gaz, a fa, a bokor. Különös, megrendítő koszorúzásra vállalkoztunk. Aztán, hogy az újvidéki gyönyörű gótikus templom után máris a nándorfehérvári diadal színhelyére indultunk – ez azonban, miként a Szent Száva katedrális, az éppen ekkor Belgrádban járó Károly walesi herceget is érdekelte. Nekünk meg tennünk kellett egy kis kitérőt... Végül az utolsó napon rendesen kikaptunk a tóthfalusi Nyers István Fociakadémia diákjaitól. De sebaj!” – zárta beszámolóját Horváth Zsuzsanna tanárnő.

forrás: Fejér megyei Hírlap (feol.hu)